

David

CONCIO

Habita

Dec

Undecimo Die Mensis ~~Dec~~embris, 1713.

I N

Ecclesiâ Cathedrali Sanctæ & Individuæ

TRINITATIS

CORAM

SACROSANCTA SYNODO

CONCITO

Tabus

invenit per se ipso

CONCITO

invenit per se ipso

Dec

invenit per se ipso

IN

invenit per se ipso

CONCITO

CORAM

CONCITO

CONCITO

CONCITO

IN CCXIII

CONCIO

Habita

Undecimo Die Mensis ^{Dec}~~Novembris~~, 1713.

I N

Ecclesiâ Cathedrali Sanctæ & Individuæ

TRINITATIS

C O R A M

SACROSANCTA SYNODO

Celebratâ Dublinij, & ejusdem jussu Typis
Mandata.

A DAVIDE JENKINS, J. U. D. Uno Pro-
curatorum pro Clero Diœceseos Derensis.

DUBLINII:

Typis A. RHAMES, Prostat venalis apud ROBERTUM
OWEN, ad Insigne *Delphini*, in vico vulgò dicto
Skinner Row, MDCCXIII.

1840

Dec

Received of the
Honorable John
C. Calhoun
the sum of
Twenty Dollars
for the purchase
of a copy of the
Report of the
Committee on
the State of
the Union
for the year
1840

da
ni
da
In

In Epistolâ Catholicâ Beati Judæ,
Commate Tertio, sic Scriptum
Legitur.

*Charissimi, omnem sollicitudinem faciens Scri-
bendi vobis de communi vestrâ salute, necesse
habui Scribere vobis, deprecans Supercertari
semel traditæ Sanctis Fidei.*

Hæc verba in Cræcâ Lectione sic se habent.

*Ἀγαπητοὶ, πᾶσαν πονηρίαν ποιήσατε· γράφειν ὑμῖν περὶ τῆς
κοινῆς σωτηρίας, ἀνάγκην ἔχον γράψαι ὑμῖν παρακαλῶν,
ἐπαγορεύειν τῇ ἀπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστι.*



Nonnulli, iique aliquantuli Nominis
viri, Authoritatem hujus Epistolæ
in dubiū vocarunt, quasi inter
Sacras Scripturas minimè recensen-
da foret; ideoque ne illotis, quod aiunt, Ma-
nibus res sacras attingere videar, pauca quæ-
dam de Authore, Ejusque Epistolæ divinâ
Indole præ mittenda esse duxi.

Hujus perbrevis Epistolæ Author, ut ipsemet in Initio affirmat, Judas appellatur, Frater Jacobi, ut in Collegio Apostolico ab altero Juda distinguatur, qui apud Evangelistas *Iscaiotes*, & per viam ignominiae *Proditor* audit; Noster, de quo jam Sermo est, *Judas Apostolorum numero adscriptus apud Matthæum Thadæus*, & in Nonnullis Codicibus, prout *Chrysostomus*, & *Nicephorus* testantur, *Læbæus* cognominatur, cum in Finem, ut Docti quidam opinantur, quo familiaris Literarum Nominis Tetragrammati, quod ad Superstitionem usque reverebantur Hebræi, vitetur usus. Vixit hic Apostolus, si Eusebio Hegesippum citanti credimus, ad Tempus Domitiani Imperatoris, & hanc Epistolam, Licet ipse prædicarit in Perside, universalem Scripsit, & tam Judæis, quam Gentibus Christianæ Fidei albo insignitis communem esse voluit. Certatum fuisse apud veteres, an hæc Epistola canonicis Libris sit annumeranda, non est inficiendum; sed cum nihil ab Apostolicæ Doctrinæ Puritate alienum continet, cum improbos Hæreticorum mores & Dogmata graphicè depingit, refellit & improbat, eosque seductores vel Peste pejus cavendos esse docet; Cum denique omnium ferè patrum suffragiis nixa commendatur, S. Hieronimus de ejus Authoritate in Libro

de

de Scriptoribus Ecclesiasticis Testimonium perhibere non dubitat; *Judas, inquit, Frater Jacobi parvam quidem, quæ de Septem Catholicis est, Epistolam reliquit, & quia de Libro Henoch, qui Apocryphus est, in eâ assumit Testimonium, a plerisque rejicitur; tamen auctoritatem vetustate jam & usu meruit, & inter Sacras Scripturas computatur.*

Positos jam sub Oculis habemus tam auctorem, quam auctoritatem hujus Epistolæ Spiritûs sancti suggerentis afflatu proculdubio exarata, quam totius Ecclesiæ Judicium exiguam admodum verborum copiâ, ac rerum pondere permagnam comprobavit. In Exordio Apostolus se servum Christi profiteatur, & animo obsequij pleno negotia a domino in mandatis data satagit fidus & impiger; Classicum canit, & hæresibus Simonis, Cerinthi, Ebionis, & id Genus Hominum, quotquot tunc dierum nati sunt, aut in posterum Nascentur, bellum indicit, & eo, quo par erat, ardore omnes, quos Deus e Coluvie Mundi in Ecclesiam evocavit, ad Vexillum Christi incitat & urget, quo fidem contra Conatus & insultus hostium illibatam tueantur & propugnent; *Charissimi, omnem sollicitudinem faciens scribendi vobis de communi vestrâ salute, necesse habui scribere vobis,*

*vobis , deprecans supercertari semel tradita
Sanctis Fidei.*

In his verbis tria nobis præcipuè observanda occurrunt.

I. Propositum Apostoli, seu exhortatio ad certamen data.

II. Fides, de quâ certandum.

III. Ea, quæ omnibus incumbit fidelibus, obligatio ad hoc certamen ineundum ; de singulis hisce suo ordine.

Quod ad propositum Apostoli attinet, eos, ad quos scribit, Charissimos appellat, quod & alij faciunt Apostoli, ut amorem & benevolentiam fidelium sibi conciliaret ; indicat quam ob causam hanc scribendi provinciam suscepit ; Cum sponte meâ, inquit, valdè essem ad scribendum propensus, mequè ad id incredibili quodam amini desiderio Christiana exigeret charitas, animadverti me in ea incidisse tempora, quæ propter impias passim grassantes Hæreses, hoc quicquid est, sive studij, sive sollicitudinis meæ propemodum flagitarent ; quasi dixisset, se nec hunc scribendi Laborem temerè suscepisse, neque in alienam involasse provinciam, sed periculo fidelium motum, quo maturè Succurratur veritati, sed ut Muneris sui Apostolici memoriam

morem non posse non scribere, deprecantem supercertari semel traditæ Sanctis. fidei; Communi salutis nullo modo deesse voluit, nec si vellet, potuit, tantæ illi curæ erant animæ humanæ, tam acres studio stimulos admovit necessitas.

Jam rapaces Lupi, & magis metuendi ver-
futi Vulpes Gregi Christiano se ingesserant,
quibus tam fidem, quam mores credentium
imperit Satanas, eam, quam non potuit di-
ruere, religionem corrumpere Molitus; &
ne incauti in errores inciderent, & sub specie
Libertatis humanæ afferendæ Voluptatum il-
lecebris captarentur fideles, detegit & infecta-
tur Apostolus hæreticorum deceptiones, nec
alius illi in hoc Loco Scopus est, quam ut
præmoniti sibi & suis caveant Catholici, &
contendant pro fide per Christum & Aposto-
los Ecclesiæ concreditâ, eamque tum Verbo,
tum exemplo integram conservent, nec hanc
deserant nec aliam admittant, nec novam
amplectentur, nec veterem corrumpant, ad-
dito ad interius illud certamen, quo non
Captivetur intellectus, exteriori illo, quo con-
futetur hæreticus, huc spectat illud Divi
Pauli, *corde enim creditur ad Justitiam, ore ta-
men confessio fit ad Salutem*: Ep. ad Rom.
c. 10. v. 10.

Supercertari, quod Græcè per Verbum *ἐπαγριζέειν* exprimitur, ingens, acre & quasi supra vires certamen denotat, quale obeunt *Athletæ & Agônes*, dum de summâ rei, putâ victoriæ & vitæ agitur, & quanta illa sit, quæ Christianis competit, militia, ab ipso Christo ad Angelum, nimirum Episcopum Smyrnæ scribentem, *Apoc. c. ii. v. 10.* discimus, *esto fidelis* (nempe certando) *& dabo tibi coronam vitæ*; Consulamus S. Cyprianum, Lib. II. Epist. 6. ad Martyres sic præclare Christianos alloquentem, *si vos, ait, acies vocaverit, si Certaminis vestri dies venerit, militate fortiter, dimicate constanter, scientes vos sub oculis presentis Domini dimicare, Confessione Nominis ejus ad ipsius gloriam pervenire, qui non sic est, ut servos suos tantum Spectet sed & ipse Luctatur in nobis, ipse concreditur, ipse in certamine Agônis nostri & coronat pariter & coronatur.*

Ea, quæ in certamine terreno obeunda sunt munia, nobis altiora petentibus subeundum est; in hac vitâ Deus pro suâ sapientiâ Adversarium nobis reservavit, ne desuetudine Languescat virtus, & ut præmium victoriæ non nisi Contendenti cedat; vigilandum, ne somno Captos nos opprimat hostis, & segeti immittat zizania; præliandum, ne non resistentes præoccupet; omnia amara & homini

homini mortali ingrata patienter ferendum, & si hocce Testimonium exigat Christiana veritas, cruorem ad ultimum fundendum est; & eo promptius, quo nobis Imperator Maximus præmia pro stipendiis æterna constituit; cùm in hac terrenâ militiâ nullum non Laborem exhauriunt Homines, ut ea sibi pariant, quæ eodem, quo parta sunt, *modo* perire possunt, certe nobis nullus recusandus est Labor, quo id assequamur Brabeum, quod nec adimi nec amitti potest.

Monet igitur Apostolus omnes ad hanc militiam Christi conscriptos, expeditos in acie stare & intentis acriter animis ad unius Hostis Insidias, vel apertos impetus paratos fore, qui, sicut periti duces solent, nos variis artibus captat, pro Cujusque naturâ & Moribus Sæviens; his injicit Cupiditatem, ut opibus suis tanquam compedibus illigatos a viâ veritatis excutiat; illos inflammat iræ stimulis, ut ad nocendum potius intentos a deo contemplando detorqueat; hos illicitis inficit voluptatibus, ut Corpori tantum Servientes virtutem parum sapiant; illis inspirat invidiam, ut suis ipsi furiis agitati, nihil gravius cogitent, quam eorum, quos oderint, felicitatem; aliis insidiosam auræ popularis escam proponit, qui crepundiarium fūco decepti operam curamque ad Magistratus gerendos
con-

convertunt, ad hoc nullâ aliâ raitione adducti, quam ut Fastos signent & annis nomen imponant. Quos pios viderit, vanis implicat Religionibus, ut impios faciat, & sapientiam venantibus Philosophiam in oculos impingit, uti specie Lucis excæcet, quos veritatem Latere cupit ; tot sunt hujus rei exempla, quot Legimus Hæreticorum tam veterum, quam recentium agmina, quorum ministerio execrabilis humanæ Salutis inimicus omnes, quos potuit, obstruxit aditus & obsepsit vias suis Lætatus erroribus, quos ut discutere & eorum authorem vincere valeamus, ad arma nos vocat Apostolus, ut superceritemur semel traditæ Sanctis Fidei, de quâ nobis nunc differendum est.

Non futilem ineptiarum farraginem, non incongrua delirantium Somnia, non denique incertas Speculationum morumve regulas, quas sibi vel vulgus populi vel Philosophi finxerunt, sed quod nostrâ attentione & curâ dignius audit, fidem e Cælo datam, Sanctis Semel traditam, at sæpe sæpius & sæpissime inculcatam nobis commendat Apostolus ; Deum esse & mundum, quem Condiderat, Curare ipsa passim clamat natura, & hanc vel ab invitis pectoribus extorquet Confessionem ; sed quid de hoc Supremo numine rectè Sentiamus, quem & qualem illi cultum præ-

præstemus, quæ voluntati ejus consentanea peragamus opera, mens humana ad res divinas prorsus cæcutiens nec capere nec Comprehendere potest, nisi aliundè doceatur; errant ergo velut in mari magno, nec, quo ferantur, Intelligent, qui neglectâ e Cælo suspensâ facenaturam ducem sequuntur; hâc unâ de Causâ Deus, quâ erat misericordiâ, filium suum unigenitum in terras legatum misit, qui novâ Evangelij luce novum Cultum instituit. Ethnicos nondum cognito, aut veteri, aut novo Testamento ad quædam munera defungenda se obligatos agnoscere, scilicet Deum, Justitiam & parentes Colere, non inficior, Teste Divo Paulo Ep. ad Rom. c. II. v. 15. *Conscientiæ suæ his in Rebus illos aut accusant aut defendunt*, hoc est, an quæ oportuit, fecerint, pronunciant; at licet lux ista animis nostris sit a Deo infusa, non tamen hâc Solummodo divina nobis innotescit voluntas, nec igitur hîc hærendum est, sed ad Clariorem lucem oculos tollendum, gressusquè dirigendum, quam deus per Prophetas prædixerat, & per Christum unicum nostrum Redemptorem mundo impertire dignatus est; hujus lucis notitia non aliunde petenda, quam ex Scripturis totam divinam voluntatem Complexis, quas utpote certam & stabilem tum credendi tum agendi normam nobis præscripsit Deus.

Non

Non hîc moror vârias fidei definitiones, de quibus multum inter se digladiantur Doctores, sed fidem, quæ per Apostolum in textu certamine nostro digna proponitur, de quâ jam agimus, pro unicâ & simplici virtute nequaquam sumendam esse, sed integram fæderis Evangelici Conditionem denotare nullus dubito ; talem volo, quæ assensum & obsequium pariat, quâ, quod præcipit Deus, alacriter agimus, quâ, quod loquitur, pro Certo habemus, quâ non modo Deo, & Deum Credimus, verum etiam in Deum Credendo pio affectu & effectu ad eum tendimus, ab eo pendemus. Nudus assensus veritati adhibitus nihil proficit, perinde est ac quod agunt Dæmones Ep. Jac. c 2. v. 19. qui Credentes Contremiscunt, nisi iis ipsis nonnulli hominum obduratiores videntur, qui in peccatis intrepidi persistunt, nec vanæ fidei in Cerebro fluidæ quid metuunt ; ne multis agam, per fidem, cui supercertandum est, nihil aliud vult Apostolus, quam totum Christianæ Religionis in veteri testamento adumbratum, in novo illustratum Systema, in quo Ecclesia Catholica, cui concredita Sunt Eloquia Dei, consensit, & quod, etsi toto orbe diffusa integrum, & inconcussum conservat, quasi in unâ quâdam domo habitans omnibus tum fidei Articulis tum vitæ præceptis
tanquam

tanquam anima una, eodemque corde præ-
 dicta assentitur, eademque quasi unum os
 habeat, docet & prædicat; tametsi Homi-
 num Linguae sint dissimiles, eadem tamen
 traditæ doctrinæ vis est ubique, nec qui inter
 Ecclesiarum Antistites dicendi Arte Magis
 polleat, quicquam ab his diversum profitea-
 tur, nec minus disertus a Traditâ Doctrinâ
 quid diminuat; eadem enim est fides, eadem
 Ecclesia ubique Gentium, eadem Scriptura,
 quæ nulli privatæ Interpretationi Subjicitur
 Testante Beato Petro.

Hiscæ ergo vestigiis inhærentes, nec a
 receptâ Fide, nec a receptis Vitæ Institutis
 vel Latum Unguem deflectere possumus; si
 quæ Inscitiâ Hominum aut Malitiâ Dæmo-
 num proreperint Hæreses, quæ corrumpant
 fidem, vel Schismata, quæ unitatem convel-
 lant, ad Sacrum Codicem sensu Catholico
 explicatum quasi ad Calculum & examen sunt
 revocanda; hinc nobis expiscandum est ve-
 ritatem tanquam in proprio domicilio collo-
 catam; si Quis aquam Vitæ haurire cupiat,
 non detritos, qui non habent venam, Lacus
 petat, sed uberrimum Dei Fontem, quo ir-
 rigatus & animum & sitim in æternum le-
 vet.

Neminem latet & Christum & Legatos
 ejus prædixisse, quod plurimæ in Ecclesiâ
 pul-

pullularent Sectæ, ac monuisse, ut summâ Prudentiâ Caveremus, ne in Fraudes & Laqueos earum, quibuscum nos Luctari voluit Deus, incideremus; Cujus monitionis plerique immemores neglecto itinere cælesti vias sibi devias per anfractus & Præcipitia in sui & aliorum perniciem affectârunt, quod quatenus acciderit, nec arduum nec difficile est explicatu; fuerunt vel ab ipsis Ecclesiæ incunabulis Homines lubricâ & parum stabili fide, Christum non salutis sed Quæstûs Gratiæ profitentes, Qui cum dignitatem, quam ambiebant impotentes, consequi non potuerint, victi a potioribus cum Sociis secedere maluerunt, quam eos ferre Præpositos, quibus ipsi concupiverant præponi; hinc Schismata & de Regimine Ecclesiastico nunquam interimenda contentio; aliis circa Res divinas, quæ erant Levitate, Lascivientibus Ludibrio fuit Christiana Veritas, aliis Torpori deditis Tædio, Hi Mystrium percipere, illi præceptum Evangelij sapere se aut non posse aut non velle fingeant, adeo ut tandem aut animi Superbiâ aut sensuum Voluptate illecti desiêrunt esse Christiani, & amisso Christi Nomine, humana & affectata vocabula induerunt, quorum singula percurrere nec facile nec utile existimo.

Posito igitur & concessio nullam aliam tum Fidei tum vitæ perfectam esse Regulam, nullam

lam nobis ad Gloriam patere januam, quam
 quæ originem è Cælo ducit, quam ipse Mon-
 stravit & intravit Christus, & quam fragili-
 tatis humanæ sublevandæ Gratiâ scriptis
 consignari voluit ; hoc esse Templum Dei,
 hanc Beatitudinis viam, a quâ si quis exiê-
 rit, a spe vitæ & æternæ salutis Fruitione se
 alienum esse & noscat & vereatur ; hoc, in-
 quam, dato, neminem oportet sibi vel aliis
 pertinaci concertatione blandiri ; agitur de
 animâ, cui si non cautè & diligenter consu-
 latur, in æternum periturâ ; quamobrem ut
 omnis Dubitationis & Ignorantiæ præcida-
 tur occasio, ut simplici, inerudito & in Li-
 teris parum versato constet, quid agat &
 credat, quo animam Deo gratam & incolu-
 mem præstet, omnia ad vitæ Institutionem
 necessaria in Decalogo, cui & nonnulla præ-
 cipue de Sacramentis adjecit Christus, habe-
 mus, omnia creditu necessaria in tribus, quæ
 vulgò audiunt Apostolicum, Athanasianum,
 & Nicænum, symbolis, verbis non Re dis-
 crepantibus, catholica Ecclesia, columna &
 Firmamentum veritatis, cui & nostra utpote
 Pars toti firmiter adunitur, plenè & planè
 tradidit ; hæc est Fides, quæ nos ad cog-
 nitionem Dei dirigit, & uberrimos, quibus
 ab Hypocritis cordati dignoscuntur, fructus
 profert ; hæc est, quam omnes veri Cultores
 B ample

amplectuntur, quam repudiant Hæretici, & discindunt Schismatici, cui supercertari monet Apostolus, & obligationem nobis imponit, quâ obstricti tenemur ad Congredendum cum omnibus, quotquot os in Cælum ponere & veritatem Christianam adoriri aucti sunt, de quâ obligatione nobis tertio & Ultimo Loco inquirendum superest.

Post commissam Apostolis Potestatem ramformandi quam regendi Ecclesiam, post Christum è Terrâ in Cælum evectum, Apostoli per Provincias dispersi Fundamenta Ecclesiæ ubique posuerunt, facientes & ipsi nomine Magistri magna, ad quæ obstupuit mundus, miracula, ad hæc virtute per discedentem Dominum instructi, quâ novæ Annunciationis Ratio fundari & confirmari posset; ad hunc scopum totam operam impendebant, ut gratissimus nostræ Redemptionis sensus præcordiis intimis infixus hæreat, & Homines se eâ (quâ Licet) cum Fide tum Vitæ sanctimoniâ dignos constanter præstent, & omnia Ecclesiæ membra prædicatione Verbi, Legitimo Sacramentorum & Ecclesiasticæ Disciplinæ usu, debitâ Pastoribus Obedientiâ, & Mutuæ Charitatis conservandæ studio in unam societatem coalescant, quæ quamvis longè latèque locorum intervallis disjuncta communi quodam ejusdem fidei vinculo

culo ligata gaudeant, eum in Finem, ut quasi unum Corpus Christo Capiti inserviant, Doctrinam ejus & Præcepta quæcunque sedulò tueantur necnon salutem singulorum & Concordiam diligentissimè promoveant; unum erat tunc Dierum Caput, unum Corpus, una Ecclesia, Episcopatus unus, cujus Partem singulus in solidum occupavit Episcopus.

Hæc Doctrina, quâ verbo, quâ sanguine Sanctorum per omnes, qua patet orbis, Gentes obtinuit, quam nos Septentrionalium Insularum Incolæ per Indubitatam Successionem a multis retrò seculis integram amplexi fuimus, quam iniquitate Temporum corruptam Reformavimus, quam reformatam divinitûs adjuti defendimus, & quam nos, quousque duraverit Militia nostra, in perpetuum defensuros credere Fas est; hoc est depositum, hæc est Fides, quam Curæ & Patrocinio vestro, *Reverendissimi & Reverendi admodum in Sacris Antistites*, committit & commendat Apostolus, & eo Nomine vos utpote Legatos Ecclesiæ præfecit Christus, ut Servando Servetis Fidem, & Causam ejus in Terrâ contra omnes, quotquot impugnare audent, agatis, qui & ipse nostram in Cælo agit.

Concilium illud Nicænum tanto Episcoporum Cætu, tot Luminibus, quot unquam viderit Christianus orbis, insigne ante oculos ponite ; Defensionem Fidei vel ex Instituto in vosmet suscepistis, hanc asserite, hanc intrepidi propugnate *Patres*, qui tam digno Clero præponamini, *Dignissimi* ! Nos inferioris Ordinis, quos Spiritus Sanctus, qui Ecclesiæ præsidet, Vobis in auxilium affiscere dignatus est, nos, inquam, Laborum comites, sollicitudinis Participes, ad omnia Mandata exequenda, ad omnia Pericula Religionis ergo subeunda promptos & paratos habetis, vos Agmen Ducite, nos Claudeamus.

Instant jam Novissima, & ut prædictum est, iniquissima tempora, quibus fides ab hæreticis, unitas a Schismaticis & salus Ecclesiæ ab utrisquè impetitur ; heu ! in desuetudinem abijt primæva Christianorum modestia & laudata in Præpositos reverentia veluti sepulta Jacet ; prohi dolor ! facta est in Ecclesiam Conjuratio, & in alijs diversa Sentientes in hanc Conspirant ; palam res est, passim Serpunt & venditantur dogmata, quæ quicquid libet licere, nullam esse vel civilis vel Ecclesiastici regiminis rationem, nisi quæ solâ popelli opinione fundatur, docent, quibus si unquam accesserit potestas, actum est

est de Ecclesia, actum de Republica; Clamora partium & Factionum discordia, seditionosa & ideo Clandestina vel in ipsam Majestatem (quam deus, irritis inimicorum Conatibus protegat) susurratio, hostes extra & (quod magis dolendum est) Catilinae & Proditores intra muros, quam non cladem, quam non ruinam utrique minantur? Quorsum tendit hoc insolentiae, penè dixeram dementiae hominum? Quid non mali hinc metuamus, quid in hoc facinore deploremus, aut quibus verbis tantum & inauditum Conqueramur nefas? Quid sibi volunt sagaces (sic enim sibi plaudunt) illi, qui cum Schismaticis res novas tam in sceptrum, quam in mitram ex professo molientibus amicitiam aut colunt aut simulant, videant ipsi, caveamus & nos; siccine sibi, Deo, Reginae & Patriae sapiunt, posthabita communi salute suarum rerum rationem solummodo habentes? Apagae! faceffant hinc Malevoli, abigantur sicarii & praedones, & iniquo Partium studio ducti homunciones aut animum aut coelum murent, & nos Papistico furore erepti Fanatico ut pereamus, absit; quam sit uterque nobis exitio nos olim experti didicimus.

Abjecto igitur omni metu, excusso quovis praetextu, Patres venerandi & fratres
per.

perquam dilecti, cum Ecclesiæ tum Reipublicæ utilitati, quantum penes vos est, prospicite; zizania extra castra Domini ejicere & lites infeliciter ortas dirimere, aut saltem confopire satagite, & claves vobis, amplissimi Præsules, non ita creditæ, nec inutiles nec resides esse permittantur; pro focis, pro aris, pro summâ rerum contenditur, nulla potest esse aut nimis vehemens aut nimis acris severitas, ne temeretur Ecclesia per vim Cultui depravando, Censui aut diminuendo aut in aliud mutando intentatam, adeo ut si quis huic tanquam fragili mordacem illidere dentem conetur, offendat solidæ.

Militamus sub vexillo Christi, & sub auspiciis optimæ Reginæ, quam virtus & pietas dignam reddiderunt scepro, quod Jure optimo nimirum hæreditario tenet & ornat, hîc convenimus; ea, quæ unius gloriæ & alterius honori cedant, geramus, & ad hoc totam conferamus operam, ut pacata tandem aliquando populi rabies, subactæ hæreses & e d'victa Schismata manus dare, triumphante fide, cogantur; huc Contendunt Synodici Canones generalibus legis divinæ pronunciatis innixi, qui aut monstrant, quod divina lex præcipit, aut ad id, quod Deus suadet, hortantur. Divino auxilio freti pergamus bonis avibus, & nos in hac incertâ & defendendâ
rerum

rerum facie nec apertus hostium impetus,
 nec effrænatus Civium mala meditantium
 ardor vel fide Catholicâ vel mente solidâ ul-
 latenus dimoveat, & de Ecclesiâ, de Prin-
 cipe & concivibus tandem benè meriti, post
 tot casus, post tot discrimina, post tot dif-
 ficultates feliciter expugnatas, post decur-
 sum ærumnosæ hujus vitæ stadium, Coro-
 nis aut opere candidis aut passione purpu-
 reis in cælo beatorum sede & portu in æter-
 num donabimur. *Nunc Deo Maximo optimo*
Patri, filio & Spiritui sancto sit laus & Glo-
ria in Secula Seculorum. Amen.

F I N I S.

Φ.ΚΕ
Howe
1-14-4
53788